

מקור המאמר בזהר פרשת קדושים דף פב ע"א
סגולת לבנים המתבדים אב ואם

אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּתוּב (דְּבָרִים ז)
וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' וְגו'.
אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁנֵדְבָקִים
בּוֹ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, (הֵם וְלֹא
אֲמוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת) וּמִשׁוּם
שְׁנֵדְבָקִים בּוֹ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, כָּלֵם נְדָבָקִים כְּאֶחָד זֶה
עִם זֶה.

בֹּא רֵאֵה, בְּשַׁעַה שְׁאֲדָם
מִקְדָּשׁ לְמַטָּה, כְּמוֹ הַחֲבָרִים
שֶׁמִּקְדָּשִׁים אֵת עֲצָמָם מִשַּׁבַּת
לְשַׁבַּת, בְּשַׁעַה שֶׁהַזּוּג
הָעֲלִיּוֹן נִמְצָא, שֶׁהָרִי בְּאוֹתָהּ
הַשַּׁעַה נִמְצָא הָרְצוֹן וְהַבְּרָכָה
מִזְדַּמְּנֵת, אִזּוֹ כָּלֵם נְדָבָקִים
כְּאֶחָד - הַנֶּפֶשׁ שֶׁל שַׁבַּת,
וְהַגּוֹף שֶׁמִּזְדַּמְּנֵת בְּשַׁבַּת. וְעַל
זֶה כְּתוּב אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו
תִּירָאוּ, שֶׁהֵם זּוּג אֶחָד בְּגוֹף
בְּאוֹתָהּ הַשַּׁעַה לְהִתְקַדָּשׁ.

השלמה מההשמטות סימן ב'

שְׁמֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבַּת, הַהוּא
בְּמִדָּה שְׁבִיעִית נֶאֱמַר,
שְׁכַתּוּב אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמְרוּ
וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מָה זֶה מִדָּה שְׁבִיעִית הוּא אוֹמֵר

אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ. (ויקרא יט) רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר,
כְּתוּב (דְּבָרִים ז) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי וְגו'. וְכַאֲשֶׁן
אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דִּמְתַּדְּבָקוֹן בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, (אֵינּוֹן וְלֹא אוֹמִין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת) וּבְגִין דְּאֵינּוֹן
מְתַדְּבָקוֹן בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּלֹא אֶתְדְּבָקוֹ
כְּחֵדָּא דָּא כְּדָּא.

תָּא חַוִּי, בְּשַׁעַתָּא דְּפֵר נֶשׁ מִקְדָּשׁ לְתַתָּא, כְּגוֹן
חֲבָרִיָּא דְּמִקְדָּשֵׁי גְרַמִּיָּהוּ מִשַּׁבַּת לְשַׁבַּת,
בְּשַׁעַתָּא דְּזוּוּגָא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַח, דִּהָא בְּהָהִיא
שַׁעַתָּא רַעּוּא אֲשַׁתְּכַח, וּבְרַכְתָּא אֲזִדְּמַנַּת. כְּדִין
מְתַדְּבָקוֹן כְּלָהוּ כְּחֵד, נֶפֶשׁא דְשַׁבַּת, וְגוֹפָא דְאֲזִדְּמַן
בְּשַׁבַּת. וְעַל דָּא כְּתוּב, אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ,
דְּאֵינּוֹן זּוּוּגָא חֵד בְּגוֹפָא, בְּהָהִיא שַׁעַתָּא
דְּאֶתְקַדָּשָׁא.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

שְׁמֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבַּת, הַהוּא בְּמִדָּה שְׁבִיעִית
נֶאֱמַר דְּכְתוּב, אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמְרוּ
וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ, מָה זֶה מִדָּה שְׁבִיעִית הוּא אוֹמֵר
וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מָה זֶה מִדָּה שְׁבִיעִית הוּא אוֹמֵר, זֶה מִדָּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְמָה

זֶה מִדַּת טוֹבוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמֵאֵי טַעַמָא
אָמַר שַׁבְּתוֹתִי וְלֹא אָמַר שַׁבְּתִי.

מִשָּׁל לָמָּה הִדְבַּר דּוֹמָה, לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ אִשָּׁה
נָאָה, וְכָל שָׁבוּעַ וְשָׁבוּעַ מִזְמִינָה יוֹם אֶחָד
לְהִיּוֹת עִמּוֹ. וְהַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ בָּנִים נָאִים וְאוֹהָבֵם,
וְאָמַר לָהֶם הוֹאִיל וְכֵן הוּא, שִׁמְחוּ גַם אַתֶּם בְּיוֹם
שִׁמְחָתִי, כִּי אֲנִי בְּשַׁלְּכֶם אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל, וְגַם אַתֶּם
הִדְרוּ אוֹתִי. וּמֵאֵי טַעַמָא זְכוֹר וְשָׁמור. זְכוֹר לְזִכֹּר
וְשָׁמור לְכַלָּה. וּמֵאֵי טַעַמָא וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ, שִׁמְרוּ
עַצְמְכֶם מִן הַהִרְהוּר, כִּי מִקְדָּשֵׁי קְדוֹשׁ הוּא. לָמָּה,
כִּי אֲנִי יי בְּכָל צַד. (עד כאן מדהשמטות).

וְאֵת שַׁבְּתוֹתִי תִשְׁמְרוּ. דָּא שַׁבְּתַת עֲלָאָה וְשַׁבְּתַת
תַּתָּאָה, דְּאֵינּוֹן מִזְמִינֵי לְנַפְשָׁא בְּהַהוּא גּוּפָא,
מִהֵהוּא זְוונָא עֲלָאָה. וְעַל דָּא וְאֵת שַׁבְּתוֹתִי
תִשְׁמְרוּ, תִּירֵי וְכַלָּא אֶתְדַבֵּק דָּא בְּדָא, זַפְּאָה
חוּלְקִיָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

דְּבַר אַחֵר וְאֵת שַׁבְּתוֹתִי תִשְׁמְרוּ, לְאַזְהָרָה לְאֵינּוֹן
דְּמַחְכָּן לְזוּוּגִיָּהוּ מִשַׁבְּתַת לְשַׁבְּתַת, וְהָא
אוּקִימָנָא, כְּמָה דְכָתִיב, (ישעיה נ) לְפָרִיסִים אֲשֶׁר
יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתִי. מָאן סָרִיסִים. אֵלִין אֵינּוֹן

לְשַׁבְּתַת, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, (ישעיה נ) לְפָרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתִי. מִי הֵם

הַטַּעַם אָמַר שַׁבְּתוֹתִי וְלֹא
אָמַר שַׁבְּתִי?

מִשָּׁל לָמָּה הִדְבַּר דּוֹמָה?
לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ אִשָּׁה נָאָה,
וְכָל שָׁבוּעַ וְשָׁבוּעַ מִזְמִינָה
יוֹם אֶחָד לְהִיּוֹת עִמּוֹ, וְהַמֶּלֶךְ
יֵשׁ לוֹ בָּנִים נָאִים וְאוֹהָבֵם,
וְאָמַר לָהֶם: הוֹאִיל וְכֵן הוּא,
שִׁמְחוּ גַם אַתֶּם בְּיוֹם שִׁמְחָתִי,
כִּי אֲנִי בְּשַׁלְּכֶם אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל,
וְגַם אַתֶּם הִדְרוּ אוֹתִי. וְמָה
הַטַּעַם זְכוֹר וְשָׁמור? זְכוֹר
לְזִכֹּר, וְשָׁמור לְכַלָּה. וְמָה
הַטַּעַם וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ?
שִׁמְרוּ עַצְמְכֶם מִן הַהִרְהוּר,
כִּי מִקְדָּשֵׁי קְדוֹשׁ הוּא, לָמָּה?
כִּי אֲנִי ה' בְּכָל צַד: (ע"כ
מדהשמטות).

וְאֵת שַׁבְּתוֹתִי תִשְׁמְרוּ - זו
שַׁבְּתַת הַעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבְּתַת
הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן מִזְמִנּוֹת אֶת
הַנַּפְשׁ לְאוֹתוֹ הַגּוּף מֵאוֹתוֹ
הַזְּוונָא הַעֲלִיּוֹן. וְעַל כֵּן, וְאֵת
שַׁבְּתוֹתִי תִשְׁמְרוּ - שְׁנַיִם,
וְהַכֹּל נִדְבָק זֶה עִם זֶה. אֲשֶׁרִי
חֶלְקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

דְּבַר אַחֵר וְאֵת שַׁבְּתוֹתִי
תִשְׁמְרוּ - לְהַזְהִיר אֶת אוֹתֵם
שֶׁמַּחְכָּיִם לְזוּוּגֵם מִשַׁבְּתַת

הסְרִיסִים? אֵלֹו אוֹתָם
הַחֲבֵרִים שְׁמֹסְרִים אֶת
עֲצָמָם כָּל שָׁר הַיָּמִים כְּדִי
לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, וְהֵם מְחַפִּים
מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת. זֶהוּ שְׁכַתוּב
אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית לו) וְאָבִיו
שָׁמַר אֶת הַדְּבָר, וּמִשׁוּם כֵּן -
וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. אִישׁ
אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ - זֶה הַגּוֹף.

חֲבֵרִיִּיא דְמִסְרָסָן גְּרַמִּיִּיהוּ כָּל שָׁר יוֹמִין, בְּגִין
לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵיִתָא. וְאִינוֹן מְחַכָּאן מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (בראשית לו) וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדְּבָר. וּבְגִין
כֵּן וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ,
דָּא גּוֹפָא. וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, דָּא נְפִשָׁא. וְכֹלָא
אֶתְדַבֵּק דָּא בְּדָא. זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ - זֶה הַנְּפֶשׁ. וְהַכֵּל נִדְבֵּק זֶה עִם זֶה. אֲשֶׁרִי חֶלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

ספר אור הזהר (עמוד 247)

מט) הלשון הקדוש של הזהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך

הלשון הקדוש של הזהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך, דהינו השבח שמשבח ומפאר את העובד השם, דהינו הלשון הרגיל בזהר לומר זכאה וכו' על כל מצוה ועבודה, ולהפך הצעקה שצועק וי וכו', וי ליה וי לנשמתיה, על הסר מעבודת השם, אלו הלשונות מעוררים מאד את האדם לעבודתו יתברך. (שיחות הר"ן רבינו נחמן מברסלב, ק"ח)

נ) בזהר אינו נמצא אפלו תבה אחת יתרה.

(מדרש פנחס, רבי פנחס מקארין זצ"ל, קונטרס א' אות נ"ג)

נא) הזהיר ללמד זהר הרבה

רבי פנחס מקארין זצ"ל הזהיר לומר הרבה תהלים וללמד זהר הרבה.

(מדרש פנחס, רבי פנחס מקארין זצ"ל, קונטרס ג' אות ב')

– פֶּרֶק ד –

עקר בריאת האדם שילמד חכמת הנסתר

א) עקר בריאת האדם שילמד חכמת הנסתר

קודשא בריך הוא ברא ליה לבר נש ברזא דחכמתא, ועביד ליה באומנותא סג' ונפח באפוי נשמתא דחיי, למנדע ולאסתכלא ברזון דחכמתא, למנדע ביקרא דמאריה, כמה דאת אמר, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וצרתיו אף עשיתיו ולכבודי בראתיו דיקא. (זהר חלק ב' דף קנ"ה.)

ב) דבורי הזהר הקדוש הם קשומי נפש החיים לנשמת האדם

ואני תמהתי על בעלי הבתים הכשרים למה יישנו כל הלילה ויבלו ימיהם בהבל, למה לא יעמדו באשמרת וכו', אם הוא בר הכי ללמד על כל פנים משניות למה ימנע עצמו מזה ולומר איזה דפון מן הזהר הקדוש, כי כל דבורים אלו הם קשומי הנפש חיים לנפשו. (היכל הברכה קאמארנא דברים פסוק י')

ג) כל אות ואות מהזהר הוא תקון לנשמה

ספר הזהר מלא מוסר, וכל אות ואות שלו הם תקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים.

(נוצר חסד פרק ד' משנה ב')